

Arrest

nr. 281 080 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 december 2020 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 27/12/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw :

Naam: [O.],

Voornaam: [P.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: /
Nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 27/12/2020

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoekster werd geboren op [...] te [...], Nigeria. Zij heeft ook de nationaliteit van Nigeria. Verzoekster diende echter haar land van herkomst te ontvluchten en verkeerde in de onmogelijkheid om ook actueel terug te keren. Zij vluchtte naar Europa toe en kwam aan in Italië, alwaar zij een verzoek tot internationale bescherming indiende. De aanvraag van verzoekster werd aanvaard. Zij verkreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Verzoekster kon evenwel geen leven opbouwen in Italië en kwam vervolgens naar België toe.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan zij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Nigeria).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overname-overeenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Nigeria (“nationaliteit: Nigeria”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

De motieven in de bestreden beslissingen geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

3. De verzoekende partij moest vooreerst vaststellen dat niet blijkt dat door verweerder werd rekening gehouden met de verkregen internationale bescherming in Italië.

Verzoekster overhandigde nochtans een kopie van haar Italiaans verblijfsdocument op het moment van haar vasthouding op 27 december 2020. Dit stuk bevindt zich ook in het administratief dossier.

Nergens komt de verkregen internationale bescherming in Italië evenwel ter sprake in de bestreden beslissing, waarbij nochtans een verwijderingsbeslissing wordt opgelegd.

Verzoeker riskeert hiertoe te worden verplicht om terug te keren naar Nigeria, hetgeen in strijd is met artikel 3 EVRM omwille van de verkregen bescherming in Italië. De bestreden beslissing kan niet anders worden bekeken, door de complete afwezigheid van enige verwijzing naar de status in Italië in de bestreden beslissing.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. De verzoekende partij wijst er vervolgens op dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Italië, terwijl deze verplichting wordt opgelegd aan verzoekster in de bestreden beslissing.

Verzoekster dreigt, bij een terugkeer naar Italië, in een toestand van een grote materiële deprivatie terecht te komen (in strijd met artikel 3 EVRM).

Verzoekster merkt onder meer op dat zij langdurig afwezig is gebleven Italië, hetgeen kan worden afgeleid uit haar verblijf in België. Zij heeft geen geldige (identiteits)documenten van Italië meer. Zij heeft evenmin enig vermogen waarop zij kan terugvallen, waardoor zij niet in staat is om zonder tussenkomst van de

nationale overheid een menswaardig leven te kunnen opbouwen. Verzoekster is ondertussen reeds langdurig woonachtig in België. Verzoekster verblijft binnen haar sociaal netwerk in België om te voorzien in haar basisbehoeften. Verzoekster heeft geen binding met Italië. Zij heeft evenmin een geldige Italiaanse verblijfskaart. Zij verliet dit land en keerde sindsdien niet meer terug.

Verzoekster dreigt daarom omwille van haar persoonlijke situatie, bij een terugkeer naar Italië, in een toestand van een grote materiële deprivatie terecht te komen (in strijd met artikel 3 EVRM).

Ondanks bovenvermelde elementen, handelt geen enkel motief in de bestreden beslissing over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij (haar private belangen) zoals hierboven aangehaald (zoals haar langdurig verblijf in België en de onmogelijkheid om terug te keren naar Italië en Nigeria).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderings-maatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand) wordt beoordeeld ten aanzien van de verwijderings-beslissing.

Geen enkel motief in de bestreden beslissing handelt evenwel over de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals hierboven beschreven, terwijl door verweerder een verwijderingsmaatregel werd opgelegd.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM dringt zich op."

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft een subsidiaire beschermingsstatus in Italië. De verzoekende partij verblijft langer in het Rijk dan 90 dagen, zijnde de maximale duur op een periode van 180 dagen.

Verzoekster haalt in haar verzoekschrift aan dat haar verblijfsstatus in Italië niet meer geldig zou zijn. Er zijn geen indicaties dat de geldigheid van haar status van persoon die subsidiaire bescherming geniet in vraag moet worden gesteld, wijst niets er op dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, haar verblijfsvergunning die verband houdt met haar status van persoon die subsidiaire bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De bestreden beslissing vermeldt dat zij België moet verlaten, zij kan zich naar Italië begeven doordat zij een subsidiaire beschermingsstatuut heeft in Italië! Bovendien heeft Italië als EU-lidstaat de verplichting om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d. geldend in de Europese Unie, o.a. Het Verdrag voor de Rechten van de Mens te ondertekenen. Aldus zijn de rechten van verzoekster voldoende beschermd en gewaarborgd in Italië. Een terugkeer naar Italië kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM inhouden!

Hoe dan ook toont verzoekster met haar verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift niet aan dat het voor haar als 33-jarige vrouw uit Nigeria die niet doet blijken van gezondheidsproblemen persoonlijk onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Italië de vereiste (administratieve) stappen te zetten om werk en huisvesting te vinden en onderwijs, ondersteuning en medische bijstand te genieten, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat zij hierdoor buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij betwist of weerlegt niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt. Tevens merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verder merkt de gemachtigde op dat de bestreden beslissing niet lukraak verwijst naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet maar wel degelijk preciseert dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet van toepassing is. In de mate dat de verzoekende partij met deze grieven afleidt dat hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn, zijn deze grieven niet dienstig.

2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), en de drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster heeft noch medische problemen noch minderjarige kinderen in België. Verzoekster heeft maw geen gezinsleven in België. Verzoekster geniet reeds subsidiaire bescherming in Italië en kan zich begeven naar Italië.

Verzoekster toont geenszins de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan.

Het betoog van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 3 van het EVRM, dat luidt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen", bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft meermaals geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95).

Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saad t. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

De verplichting die aldus op de bevoegde nationale autoriteiten rust om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, wordt voornamelijk ingevuld door het installeren van gepaste procedures die toelaten de risico's te onderzoeken die de vreemdeling zou lopen indien hij wordt verwijderd naar het land van bestemming (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 185; EHRM 23 maart 2016, F.G. t. Zweden, § 117; EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 104; EHRM 13 december 2012, El-Masri t. Macedonië, § 182). Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet deze laatste beschikken over de materiële mogelijkheid om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 366).

2.5. De rechtsgrond van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Uit de bewoordingen van deze wetsbepaling volgt dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet of kan worden afgegeven wanneer dit bevel hogere verdragsrechtelijke normen zou schenden. Artikel 3 van het EVRM maakt onmiskenbaar een dergelijke hogere verdragsrechtelijke norm uit. Ook de Raad van State heeft reeds bevestigd dat *“geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het E.V.R.M.”* (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; in eenzelfde zin omtrent artikel 8 van het EVRM: RvS 26 juni 2015, nr. 231.762).

2.6. In dit verband wijst verzoekster er ook op – hierin niet tegengesproken door verweerder in zijn nota – dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een *“terugkeerbesluit”* is in de zin van artikel 3, punt 4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), zijnde de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard én een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert *“terugkeer”* als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeer-verplichting of gedwongen, terugkeert naar: (1) zijn land van herkomst, of (2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of (3) een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten.

Deze bepalingen werden omgezet in artikel 1, § 1, 5° en 6° van de Vreemdelingenwet, zoals aangehaald door verzoekster.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in dit verband in zijn arrest van 14 mei 2020 in de zaken C-924/19 PPU en C-925/19 PPU als volgt:

“115 Uit de bewoordingen van artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115 volgt derhalve dat het opleggen of uitvaardigen van een terugkeerverplichting een van de twee elementen vormt waaruit een terugkeerbesluit bestaat, waarbij een dergelijke terugkeerverplichting gelet op punt 3 van dit artikel niet voorstelbaar is zonder dat er een bestemming wordt vastgesteld die een van de in dit punt 3 bedoelde landen moet zijn. 116 Hieruit volgt dat de bevoegde nationale autoriteit, door het in een eerder terugkeerbesluit vermelde land van bestemming te wijzigen, een zo essentieel punt van dit terugkeerbesluit wijzigt dat deze autoriteit geacht moet worden een nieuw terugkeerbesluit in de zin van artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115 te hebben vastgesteld.

117 Een dergelijke uitlegging wordt bevestigd door een onderzoek naar de context van deze bepaling.

118 Wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, moet zij krachtens artikel 5 van richtlijn 2008/115 dus met name zorg dragen voor de eerbiediging van het beginsel van non-refoulement [zie in die zin arresten van 11 december 2014, Boudjlida, C 249/13, EU:C:2014:2431, punt 49, en 8 mei 2018, K. A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 103].

119 Zoals de advocaat-generaal in punt 84 van zijn conclusie in essentie heeft opgemerkt, moet de eerbiediging van een dergelijk beginsel worden beoordeeld met betrekking tot het land waarnaar wordt overwogen de betrokkene te gelasten terug te keren. Hieruit volgt dat de bevoegde nationale autoriteit, voordat het land van bestemming kan worden gewijzigd, opnieuw de eerbiediging van het beginsel van non-refoulement moet beoordelen, onafhankelijk van de beoordeling die zij heeft moeten verrichten bij de vaststelling van het eerdere besluit.

120 Bovendien kan de wijziging van een eerder terugkeerbesluit, anders dan de Hongaarse regering lijkt te suggereren, niet worden beschouwd als een naar aanleiding van dit terugkeerbesluit vastgesteld verwijderingsbesluit in de zin van artikel 8 van richtlijn 2008/115. Uit dit artikel 8 volgt immers dat een verwijderingsbesluit wordt genomen ter uitvoering van het terugkeerbesluit en dus met de inhoud van dit laatste besluit in overeenstemming moet zijn. Dit betekent dat in een verwijderingsbesluit geen wijziging mag worden aangebracht in het land van bestemming dat wordt vermeld in het daarbij uit te voeren terugkeerbesluit.

121 De uitlegging in punt 116 van dit arrest is tevens in overeenstemming met het doel van richtlijn 2008/115 dat erin is gelegen om een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de waardigheid van de betrokkenen (arrest van 19 juni 2018, Gnandi, C 181/16, EU:C:2018:465, punt 48 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Het land van bestemming is dus een essentieel onderdeel van een terugkeerbeslissing en het bestuur moet de eerbiediging van het beginsel van non-refoulement beoordelen in functie van dit land, en dit reeds bij het uitvaardigen van het bevel om het grondgebied te verlaten dat een terugkeerverplichting oplegt.

2.7. Verzoekster betoogt dat haar in Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Zij voert aan te vrezen om bij een terugkeer naar Italië in een toestand van grote materiële deprivatie terecht te komen, in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij stelt nog dat de bestreden beslissing, die een terugkeerverplichting oplegt, lijkt te stellen dat zij dient terug te keren naar Nigeria, dit binnen een termijn van 30 dagen, zonder rekening te houden met de verkregen internationale bescherming in Italië. Zij stelt nochtans, op 27 december 2020, het bestuur een kopie van haar Italiaanse verblijfsdocument te hebben overhandigd, zodat dit is opgenomen in het administratief dossier. Zij betoogt dat nergens uit blijkt dat rekening is gehouden met haar internationale beschermingsstatus in Italië. Dit impliceert volgens haar dat een terugkeer naar haar land van herkomst in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Zij merkt nog op dat zij geen geldig verblijfsdocument van Italië meer heeft.

2.8. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat essentiële stukken niet zitten vervat in het administratief dossier zoals dit werd neergelegd op de griffie van de Raad en dat de Raad hierdoor wordt gehinderd in zijn controle van de wettigheid van de bestreden beslissing. Allereerst bevat het administratief dossier niet het gehoor van verzoekster door de politie van Antwerpen op 27 december 2020, terwijl nochtans uitdrukkelijk naar dit gehoor wordt verwezen in de bestreden beslissing. Evenmin bevat het administratief dossier enig stuk inzake vaststellingen die de politie van Antwerpen die dag deed met betrekking tot verzoekster. De Raad wordt zo niet in de mogelijkheid gesteld om na te gaan welke verklaringen verzoekster precies heeft afgelegd tijdens dit horen en of zij hierbij melding heeft gemaakt

van haar internationale beschermingsstatus in Italië of een eventuele vrees met betrekking tot een terugkeer naar dit land. Verzoekster houdt thans ook voor dat zij op dat ogenblik een kopie van haar Italiaanse verblijfsdocument overhandigde. Het aan de Raad overgemaakte administratief dossier bevat dit stuk echter niet, noch enig ander identiteitsstuk van verzoekster. Evenwel vermeldt een synthesenota van 11 februari 2022 dat het dossier wel degelijk een vervallen Italiaans paspoort, een Italiaanse verblijfskaart op basis van subsidiaire bescherming en een geldig Nigeriaans paspoort zou bevatten. Geen van deze documenten kunnen evenwel worden teruggevonden in het aan de Raad overgemaakte administratief dossier. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat inzake een naderhand door verzoekster ingediende aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het administratief dossier enkel de briefomslag en enkele stukken bevat, maar niet de aanvraag zelf. Er is dus duidelijk sprake van een slordig samengesteld en onvolledig administratief dossier, waardoor de Raad niet kan nagaan in welke mate de bestreden beslissing op zorgvuldige en correcte wijze is tot stand gekomen. Doordat de administratie determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

2.9. Samen met verzoekster moet verder worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing nergens zelfs maar melding wordt gemaakt van het gegeven dat zij internationale bescherming geniet in Italië, gegeven dat verweerder nochtans niet betwist. Er blijkt niet dat dit gegeven eigen aan verzoeksters situatie concreet in rekening is gebracht. Niettegenstaande uit de hiervoor aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het land van bestemming een essentieel onderdeel is van een terugkeer-beslissing en dat het bestuur de eerbiediging van het beginsel van non-refoulement moet beoordelen in functie van dit land, wordt in het bestreden bevel geen land van bestemming aangeduid en evenmin blijkt enige beoordeling in het licht van het beginsel van non-refoulement in het licht van dit land. Op lezing van het bestreden bevel is het volstrekt onduidelijk of verzoekster wordt verplicht terug te keren naar haar land van herkomst Nigeria dan wel naar Italië als het land waar zij internationale bescherming geniet. Een en ander getuigt niet van een zorgvuldige beoordeling in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.10. In zoverre de bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de overige Schengenlidstaten, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven of tenzij zij actueel een asielaanvraag hangende heeft in een van deze lidstaten, merkt de Raad nog op dat verzoekster voorhoudt dat haar Italiaanse verblijfsdocument is vervallen, zodat niet blijkt dat zij as such nog beschikt over de vereiste grensoverschrijdende documenten om zich naar Italië te begeven. Nu (een kopie van) dit Italiaanse verblijfsdocument zich niet in het administratief dossier bevindt, kan de Raad zelf in dit verband niet de nodige vaststellingen doen. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat verzoekster in uitvoering van het bestreden bevel niet zou kunnen worden verwijderd naar haar land van herkomst, zonder dat enig actueel onderzoek blijkt of zij naar dit land kan terugkeren zonder schending van artikel 3 van het EVRM.

2.11. Er blijkt ten slotte ook niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de mogelijke bezwaren die verzoekster heeft geuit wat betreft haar terugkeer naar Italië. Ook hier moet worden vastgesteld dat nu het administratief dossier het verslag van gehoor door de politie van Antwerpen op 27 december 2020 niet bevat het de Raad niet mogelijk is na te gaan of verzoekster de mogelijkheid werd geboden verklaringen af te leggen met betrekking tot een eventuele terugkeer naar Italië en zo ja, welke verklaringen zij precies aflegde. Andermaal blijkt niet dat de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

2.12. Het verweer in de nota met opmerkingen vermag geen afbreuk te doen aan wat voorafgaat. Dit komt hoofdzakelijk neer op een a posteriori motivering en beoordeling die het gebrek aan zorgvuldig onderzoek op datum van het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan rechtzetten.

2.13. Gelet op wat voorafgaat, moet het middel in de aangegeven mate gegrond worden bevonden en moet worden besloten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS